

efter hans Mening er dette absolut Tilfælde; men han tilføjede, at hvis vi over for de indfødte ikke opfyldte vore Forpligtelser, vilde vi ikke kunne vente, at denne Højhedsret vilde blive respekteret. Det er mig ikke ganske klart, hvad den ærede Minister egentlig derved tænker paa. Det kan dog fornødtigvis ikke være hans Mening at ville sige, at Folketallet træder, at en Stat skal forbyde de indfødte Beboere i dens Kolonier med Røbmænd og Præster. Dette er noget, som Staten i Reglen lader sine Underaatter om paa egen Haand at besørge. Man søger jo i Reglen overhovedet kun Kolonier i de Egne, hvor der er noget at gøre, hvor der kan være nogen Fortjeneste at vinde for Landets Underaatter; men man lader private Røbmænd selv om at bosætte sig der; hvis de have Lyst til at handle med de indfødte, kunne de gøre det, og hvis de ikke have Lyst, kunne de lade være. Nej, paa dette Punkt paatage vi os sandelig ingen som helst Forpligtelse ved at gøre en Højhedsret gældende. — Derimod fremdrog den ærede Minister selv et andet Punkt, med Hensyn til hvilket der muligvis nok vil kunne blive stillet Krav til os. Han antydede nemlig, at hvis vi ikke anlægge et Etablisement, er det tænkeligt, at en eller anden Stat kunde have Lyst til at indrette en meteorologisk Station deroppe. Det er noget helt andet; det kunde nok tænkes, at der kunde blive sagt: Naar I have denne Blet og ville gøre eders Ret til den gældende, og det har en almindelig videnstabelig Betydning at saa anlagt en meteorologisk Station der, saa passer det sig ogsaa, at I paatage eder at sørge derved. Det kunde jeg vel tænke mig, og i saa Fald maa vi altsaa være paa det rene med, at det første Skridt, som her gøres, meget let kan føre efter sig, at vi blive nødt til at gaa langt videre, og det vil da kunne blive en meget kostbar Historie. — I øvrigt er der, saa vidt jeg ser, ikke fremsført noget nyt. Det ærede Medlem fra Storeheddinge, den forhenværende Kultusminister (S. Scavenius), gentog en Bemærkning, som allerede fra anden Side er fremsat, nemlig, at Østgrønlandene efter nu at være komne i Berøring med Europæere, have faaet Smag for Civilisationens Goder, og at hvis man ikke gør noget for at tilfredsstille deres Ønsker i saa Henseende, ville de vandre Syd efter for at komme om paa Vestkysten. Ud fra den Betragtning tilraadede han, at man hurtigst muligt skal sende dem en Præst. Nu tror jeg oprigtigt, at om end det ærede Medlem vistnok sender mange Præster, derimellem ogsaa mange udmærkede Præster, vil han dog

maasse have Bæmselighed ved at udpege nogen, om hvem han selv kunde tro, at han vilde være i Stand til ved at præke for Grønlanderne at holde dem fast der, hvor de ere, naar de ellers af andre Grunde have Lyst til at rejse væk. Jeg tror, at det ærede Medlem næppe selv har Lyst til at opslaa sin Bopæl i Østgrønland, selv om han fik den fortrinligste Prædikanat med paa Bejen. Nej, naar Østgrønlandene ville væk, er det ikke af Trang til at gaa i Kirke, men fordi Vestkysten frembyder forholdsvis blidere og gunstigere Livsvilkår; de have faaet Nye for, at de ere stillede saare uheldigt der, hvor de ere nu, og denne deres Opfattelse vil ikke blive paavirket derved, at man sender dem en Missionær. — Det ærede Medlem fra Nykøbing (Korsgaard) erkendte, at de Udgifter, som vi aarlig have til vore Kolonier, ere uforholdsmæssig store. Jeg anførte i Gaar, at vi alt i alt anvende ikke mindre end 650 à 700,000 Kr. om Aaret; og det turde dog maasse alle indrømme er lovlige mange Penge. Men, siger han, Grunden til, at Grønland er saa dyrt, er Administrationen her; det er i og for sig ikke selve Grønlandene, som ere saa kostbare for os. Ja, det er meget muligt, at det ærede Medlem har Ret deri; men det er i alt Fald en Ting, som vi her ikke ere i Stand til at ændre. Det kan gerne være, at hvis den grønlandiske Handel dreves af mere handelskyndige Folk og ikke af Embedsmænd, vilde der kunne komme mere ud deraf. Jeg tør ikke udtale nogen bestemt Mening derom; men et Faktum er det, at saaledes som den grønlandiske Handel er ordnet, og saaledes som Administrationen nu en Gang er indrettet, koster hele denne Historie os nu med et rundt Tal mindst 200,000 Kr. om Aaret. Og det nytter heller ikke, at den ærede Indenrigsminister gør gældende, at naar vi skulle regne ud, hvad Grønland koster os, bør vi gaa tilbage i Tiden og se, hvor megen Indtægt vi have haft af Grønland i svundne Aar, saaledes, at naar vi medregne, hvad der er gaaet ind og ud af Kassen siden 1850, skal der efter hans Opgivelse være et ikke ringe Overskud. Thi det er sandelig en ringe Trøst for os, at der for 40 Aar siden har været et Overskud, naar der nu er et meget betydeligt Underkud. Den samme Betragtning kunde man ogsaa gøre gældende for Vestindiens Vedkommende. Vestindien har ogsaa i svundne Aar været et meget værdifuldt Besiddelse, og der er der tjent store Formuer, men saa meget sørgeligere er det, at Forholdet nu er anderledes, og at disse Besiddelser, som tidligere vare noget værd for